

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az állampolgári érdekvédelmet országos hatáskörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

(1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből**/

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetőek, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből**/

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a **sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvényből**/

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: 6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**

Újabb tv-nézői vélemények az idén rendezendő Eurovíziós Dalverseny hazai első elődöntőjén hallottakról-látottakról

Esély ismét a sikertelenségünkhöz?

Bár van tisztos foglalkozásom, amiből megélek, ám a könnyűzenét imádom, s nemcsak hallgatni, meg arra táncolni, de olykor művelni is. Énekképzésre járok, néha-néha pedig már dalra is fakadok kisebb közösségek előtt, ahol őszintén tapsolnak nekem. Mindezeket csak azért bocsátottam előre, hogy nem teljesen az út széléről, afféle szürke emberként szólok nyilvánosan az **eurovíziós** első elődöntő tévés közvetítés nyomán bennem felmerült véleményekről.

Hadd kezdem azzal: teljességgel egyetértek a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG**-ban január 29-én, a főszerkesztő tollából megjelent cikkel, amely már a címében felteszi a korántsem költői kérdést: **Lesz-e keresni valónk Bakuban?** Minderre lényegében már sejtetik a választ e **világhálós népújság** február 1-jei számában megjelent **Sajtóposta** rovatban közöltek, ahol Egy jázsági dalkedvelő, Károly, Zalából és a Bács-Kiskuni zenerajongó fejtették ki véleményüket, amelyekkel magam is azonosulni tudok.

Igen, én is úgy látom: **sem szakmailag, sem a közönségigény oldaláról tekintve, nem volt szerencsés az első elődöntő dalai zömének, meg azok előadói jó részének a kiválasztása, mint ahogy a zsűri tagjainak összeállítása sem.**

Engem rettentően zavart, hogy a kereskedelmi tévécsatornák tehetségkutató, de valójában már egyre inkább devalválódó show-jaira emlékeztetett szinte minden. Pedig itt **nem a tízen-huszonevűesekre irányuló visítós-fütyülős-zajos programról** volt és van szó, hanem olyan **komoly rendeltetésű rendezvényről, ahol kiválasztásra kerül a nemzetet képviselő dal, amelyről az ország bármely állampolgára szavazhat.** Ám ez utóbbiak zöme szinte automatikusan van kizárva a „buliból”, mivel a döntési kínálat tartalma csupán egy kicsinyke réteg számára érthető, kedvelhető.

Álláspontom, hogy a bemutatott **tíz dal több mint felének** nem szabad lett volna e műsorba kerülnie, hiszen azok zenei felépítése, hangulati kihatása, előadása olyan koncertekre való, ahol csupán e stílus rajongói, meg szereplői vannak együtt. És eléggé kilógott az elvárt igényesség sorából az a produkció is, amely az operetti és a táncdali atmoszférát úgy alaposan összekeverte, megtűzdelve azt olyan mozgási elemekkel, amelyeknek a cirkuszi porondon van helyük. A népzenevel tarkított nótá sem volt tetszetős. Talán e helyütt a mulatók motívumot kellett volna bedolgozni egy kicsit, felvillantva, hogy a magyar ember lelkéből ilyen is fakad.

Ami a hivatalos bírálókat illeti, bizony ők sem illenek össze. Merthogy az hamar kiderült, **Rakonczai Viktor** füle és ízlése nemigen tud megbirkózni a szép, a mindenki által könnyen megjegyezhető melódiákkal, **Csiszár Jenő** a műsorvezetői nyersségével, magabiztosságával pontozott így, vagy úgy, **Wolf Kati** minősítéseit túlzottan és indokolatlanul befolyásolták az énekesekről vallott benyomásai, a köztévés programigazgató, **Rákay Philip** pedig csupán az egyetlen maximális pontszámával és az operett-keverékes dal okkal-joggal leminősítésével tudott emlékeztetést tenni. Mindenképpen úgy gondolom én is, mint az e tárgykörben a nyilvánosság előtt már korábban megszólalók is, hogy **nagyon neves, rangos dalszerzőket és dalénekeseket** kellett volna a zsűri asztalához ültetnie az elődöntő fő irányítójának, gazdájának, akinek mostani valós személyéről semmit sem tudok.

Végezetül egy aggályos következtetés, amelyet a baráti és ismerősi köreimben egybehangzó

véleményként szűrtem le: **a zsűri-pontokkal** és a közjegyzői hitelességgel a képernyőn nem igazolt **közönségsvavazati döntéssel** alighanem újabb esély adatott a soron következő dalversenyen elszenvedhető sikertelenségünkhöz. Ugyanis a továbbjutók között nem szerepel a **ténylegesen a bakui megmérettetésre született és kidolgozott**, de a technika hibájából másodsor is **előadott EURÓPA, EGY A SZIVÜNK** című szerzemény. Ennek egyedüli hibája, hogy az átlagnéző mindössze a következő sorokat hallotta belőle magyarul:

„Ébresszük fel múltunknak hitét,
a világnak szomorú kőszívét...
Minden népnek, mely a Földön él,
szálljon énekünk,
a napkelettől, napnyugatig egy a szívünk... Európa, egy a szívünk.”

A zsűri három tagjának 6-7-8 pontjával szemben a tévés programfőnök a lehetséges legtöbbel, 10 ponttal jutalmazott, s e döntését így indokolta: „Nem tehetek róla, én szeretem az effajta dalokat, amikor árad, mint a Tisza, ahogy a kis Túr siet beléje, szóval építkezik, gyönyörű, megy, nem ragozom, szeretem...”

Úgy gondolom, ha a szombat esti közönség egésze érti a produkció teljes szövegét, tehát ha annak minden mondata magyarul hangzik el, s ezzel együtt a fülében marad a melódia, akkor az e dalra feltehetően sokkal többen voksolók ugyanazt fogalmazhatták volna meg, mint **Rákay Philip**.

Egy szó mint száz, ennek a dalnak — a szerző, Vizi Márton és Gallus Nikolett előadásában – ott lenne e helye az azerbajdzsáni fővárosban. A lepontozó zsűritagok abbéli tanácsait pedig, hogy „Marcia a jövőben ne énekeljen, csak dalt írjon”, számárságnak, szakszerűtlenségnek tartom.

De az ilyenén lehetőség elúszott, ami alighanem főleg azon illetékes lebonyolítók lelkén száradhat, akik a dallamosan megfogalmazott, nemzeti érzéseinket túlzottan alárendelik a bakui versenyt is lebonyolító biznisz-világ kívánalmainak. /Szegedi csalogány/

Miért siettették a közönségsvavazást?

Rengeteg kifogásom van a bakui dalverseny budapesti első elődöntőjén tapasztaltakra vonatkozóan. Érzésem szerint, **sok hűhó** során alakult ki az a **zenei teríték**, amelynek legnagyobb számban a tévénezők voltak a szemtanúi, s közöttük talán nem kevesen a „végig szenvedői” is.

Úgy látom, már a **dalok kiválasztásakor is gyenge teljesítményt nyújtottak** mindazok, akik ezt a munkát végezték. Azt meg egyszerűen **nem hiszem el**, hogy az összesen körülbelül 200 benyújtott szerzeményből csak **a legelőször látott 10 ütötte meg a nyilvánosságra kerülés mértékét**. Bár még bemutatásra vár újabb ennyi adag műdal, de tartok tőle, azok sem lesznek jobbak az eddig hallottaknál-látottaknál. Ez utóbbiak sorában az én meggyőződésem szerint **toronymagas színvonalú, értékű az „Európa, egy a szívünk” alkotás**. Én nem zárom ki, ennek leminősítése mögött valamiféle **lobbi-érdek** állhat, hogy **Magyarország e könnyűzenei fesztiválon sem lehessen dobogós, netán, a győztes**.

Megdöbbenő számomra, hogy a zsűri számos tagja döntéseiből az csendült ki, mintha **ők főleg a bakui rendezvény-szervezők érdekei, megrendeléseinek szolgálatában, s nem pedig a sikerre leginkább aspiráló magyar dal megtalálásáért vállalták volna a megbízásaikat**.

Érthetetlennek tartom, hogy a zsűrizők gyakorta **nem látták a fától az erdőt**. Ugyanis többször a számukra **nem szimpatikus előadók ködfüggönyén keresztül mérlegelték a dalt**, meg aztán volt

ennek a fordítottja is, amikor a nóta mindenáron való tovább juttatásához az énekesek feldicsőítésének elemét használták. Az egyik ilyen döntnök például nem is titkolta, hogy az általa látott szöke énekesnő robbanást jelentett a színpadon. Nos, én meg majdnem attól robbantam szét, hogy a közönségsvavazás is ilyen eredményt hozott!

Apropó, közönségsvavazás! Részemről megfejthetetlennek, indokolatlannak tartom, hogy a tévénezőket még aznap este voksolásra kényszerítették. Vajon mire föl volt ez a sietség? Minthogy másnap délután a M2 közszolgálati tévé megismételte „A Dal” szombat esti műsort, feltétlenül adni kellett volna lehetőséget a közönségnek, hogy mondjuk kedd éjfélig svavazhasson, de ne csak SMS-en, hanem mobil és vezetékes telefonon is! A demokratikusság ezt megadhatta volna a dalok kedvelőinek.

Egyébként osztom a Sajtóposta február 1-jei keltezéssel megjelent ilyen tárgyú oldalán a Zalában élő Gábortól származó javaslatot, hogy az országos jelentőségű zenei programok megszervezője, lebonyolítója a jövőben egy ilyen célra létrejött Nemzeti Rendező Iroda legyen! Amely a legrangosabb szakemberek foglalkoztatása révén garanciát adhatna a hazai és nemzetközi fesztiválok méltó megszervezéséhez és lebonyolításához. Mert a mostani, az egyéni érdekekre szétszabdalt produkciós irodák részint az egymással szembeni rivalizálás, másfelől a tevékenységük révén remélt jövedelmek elérése okán jelentősen mérsékelhetik a szakmai igényességüket, s mindez negatívan hathat a nemzeti cél eléréséhez. /Nyugállományú szerkesztő-rendező/

Hibáztak a műsorvezetők is

Én már, közel a nyolcvanadik esztendőmhöz, bizony megettem a kenyérem javát, de azt kell mondanom, hogy az 50-es, 60-as, 70-es évek híres táncdalénekesei, például az Ákos Stefi, Gubik Mira, Hollós Ilona, Breitner János, Kovács Erzszi, Vámosi János, Záray Márta, Aradszky László, Szécsi Pál, Sárosi Katalin, Korda György, Koncz Zsuzsa Németh Lehel, Koós János és Dobos Attila, örökre megkedveltették velem a könnyűzenét. Amit mostanában is rendszeresen hallgatok.

Való igaz, a mai zenei stílusokat, műfajokat nem értem, nem is kedvelem, de az eurovíziós vetélkedés még érdekel. Január 28-án este is a képernyő előtt ültem, a figyeltem. Hát nem volt nagy élményem, de a szimpatikus két fiatal, a Nikolett és a Márton beopták magukat a szívembe az európai üzenetet tartalmazó dalukkal. Szinte rögtön dúdolgattam a melódiát, azonban az angol nyelv nagyon zavart engem, a pár szó magyart pedig alig értettem.

Idegésített, hogy mennyire leminősítette e szép nótát a zsűri zöme, a köztévé programvezetőjének 10 pontja azonban kevés volt a sikerükhöz.

Amit többször észrevettem, hogy a műsorvezetők is gyakran az előadókról beszéltek, s még a svavazási eredmény közlésekor sem a dalok címét említették. Ezt én hibának tartom. Itt ugyanis nem az énekesek vetélkedtek. Én pedig azért nem svavazhattam, mert vezetékes a telefonom. Lehetséges emiatt engem hátrányosan megkülönböztetni? /A szép dalok idős barátja, Borsodból/

2012. február 2.

Rovatszerkesztő: **Velkei Árpád**

Írja, kérdezze, szerkessze, olvassa

a rendszerváltozás veszteséinek készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG -ot !

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
